

SUDSKA HRONIKA: SLUCAJ BOSANSKI SAMAC

Author: [Mirna Jancic](#)

Bosanski Hrvat svjedoci o svakodnevnim premlacivanjima u srpskim zatvorima

Zasticeni svjedok optuzbe je prosle sedmice opisao kako su ga srpski strazari brutalno tukli po bosanskim logorima pod njihovom kontrolom, kao i u zatvoru u susjednoj Srbiji. Svjedok, koji je prije rata bio zemljoradnik u Bosanskom Samcu, takodje se prisjetio uloge koju je odigrala propaganda kako bi stvorila etnicku tenziju u tom kraju. On tvrdi da je aprila 1992. cuo izjavu optuzenog Blagoja Simica da je Samac zapravo srpska teritorija, kao i njegov zahtjev da lokalni Hrvati dobrovoljno napuste grad.

Simicu se – zajedno s Miroslavom Tadicem i Simom Zaricem, koji su u to vrijeme takodje bili na rukovodnim položajima – sudi za progon nesrpskog stanovništva u Bosanskom Samcu. Dvojica njihovih saopuzenika, Milan Simic i Stevan Todorovic, vec su priznali krivicu.

Svjedok je ispricao kako je nakon Simicevog obraćanja javnosti ljude «uhvatila panika» te su poceli masovno napustati grad. Nakon sto je i sam evakuisao porodicu, licno se opredijelio da ostane u gradu, smatrajuci da nema nikakvog razloga za strah. Medjutim, on tvrdi da nakon sto su srpske snage zauzele grad 17. aprila 1992., nesrpskom stanovnistvu je bilo naredjeno da licna vozila obiljeze bijelom trakom ukoliko zele da ih koriste.

Takodje im je nalozeno da prilikom kretanja gradom nose bijele poveze na rukavu, i zabranjeno im je svako javno okupljanje u grupama vecim od dvoje. Od tada pa nadalje, nesrpskom stanovnistvu je za izlazak iz grada bila potrebna dozvola lokalnih srpskih vlasti.

Svejdok je uhapsen 2. maja i odveden u stab Teritorijalne odbrane, gdje su ga – kao i ostale zarobljenike – svakodnevno tukli. Ispitali su ga o tome koliko je Srba pobio i koliko Srpkinja silovao. Svjedok tvrdi da je bio prisiljen u vezi s tim potpisati izjavu, ali da u prostorijama TO nikada nije vidio nijednog od optuzenih lica.

Kada su pripadnici Medjunarodnog Crvenog krsta posjetili pretucene zatvorenike, strazari su im zaprijetili da pripaze na ono sto govore, tako da ovi nisu mogli otvoreno reci sta im se zbilo. Poslije su prebaceni u skladiste u Crkvinama, gde su trojica vojnika brutalno pretukla hrvatske zatocenike, pri cemu je jedan i ubijen. Na povratku u zgradu TO, jedan od vojnika im je rekao da za svoje zivote trebaju zahvaliti bas njemu.

Svjedok je na kraju dospio u vojni logor u Batajnici (Srbija), gdje je navodnim sudskim postupkom protiv njega rukovodio jedan major. Odbrana je primijetila da je u svojoj prvoj izjavi, datoj istraziteljima tribunala, svjedok rekao kako ga je taj «sudija» pitao i o tome da li su ga tukli u Bosni, na sta je on odgovorio da nisu. Sada pak tvrdi da ga za pretrpljene batine niko nije ni pitao.

Dok je bio zarobljen u Srbiji, zatvorski strazari su mu – kako je izjavio – gasili cigarete po vratu i ramenima. Nakon sto je razmijenjen u avgustu 1992., svjedok je proveo tri mjeseca na hospitalizaciji u Zagrebu. Potom je mobilisan u sastav Hrvatskog Vijeca Obrane (HVO) i poslat na bosanski front.

Mirna Jancic je pomocni urednik IWPR.

Location: [Serbia](#)
[Bosnia and](#)
[Herzegovina](#)

